

EDVARD GRIEG

- FOLKE-KONCERT -

TIRSDAG 27. MARTS 1906 KL. 8

I

CALMEYERGADENS

MISSIONSHUS

PROGRAM:

1. **Fra Holbergs Tid.** Suite i gammel Stil (Op. 40).
Prælude — Sarabande — Gavotte — Air — Rigaudon.
2. **Romancer.**
Udfarten. — To brune Øine. — Modersorg. — Jeg elsker dig.
3. a. **Albumblade** (Op. 28).
Allegro con moto — Allegretto espressivo — Vivace — Andante serio.
- b. **Slaatter**¹⁾ (af Op. 72).
a. Gangar²⁾. — b. Brurmarsch³⁾.
4. **Romancer.**
Jeg reiste en deilig Sommerkvæld — Ragnhild. — Prinsessen. —
Et Haab.
5. a. Humoreske Gis-moll (af Op. 6).
b. Vuggesang (af Op. 38).
c. Bryllupsdag paa Troldhaugen⁴⁾ (af Op. 65).

Samtlige Musikstykker komponeret eller bearbejdet
af *Edvard Grieg*.

Sang: **Frøken Borghild Bryhn.**
Piano: **Edvard Grieg.**

Flygel fra Brødrene Hals's Fabrik.

¹⁾ Efter en gammel Spillemand i Telemarken, nedskrevet for Hardangerfele af Johan Halvorsen. Fri Bearbejdelse for Piano af Edvard Grieg.
²⁾ Efter »Møllargutten».
³⁾ Komponeret af »Møllargutten», da hans Kjøreste, Kari, sveg ham for at gifte sig med en anden.
⁴⁾ Komponistens Villa nær Bergen.

TEXTER:

Udfarten.

A. Munch.

Det var en dæmrende Sommernat,
et Skib laa tæt under Ø,
hvor dunkle Lunde og hængende Krat
sig speiled i klaren Sø.

Alt gik en forfriskende Morgenluft
igjennem den stille Nat,
og Søens Aande og Græssets Duft
sødt havde sig sammensat.

Det dunkle Skib endnu roligt laa,
dets Master mod Himlen stod,
dog havde det alt beredt sig paa
at sprede sin Vinge god.

Thi naar Dagens første Gyldenbud
sit Skjær over Aasen gav,
da skulde det stævne af Fjorden ud
mod det vilde, det fremmede Hav.

Og se! Paa Dækket forventningsfuld
min unge Hustru sad;
hun var saa fager, hun var saa huld
som den drommende Roses Blad.

Hun havde sin Haand i min omt lagt
mens ud i det Fjerne hun saa.
Hendes Drøm var nu til Gjærning bragt.
Vi skulde tilsammen gaa

langt over Hav til fremmede Kyst,
til Sydens deilige Land.
Vi skulde vandre i Ungdomslyst
ved Arnos, ved Tiberens Strand.

For hende laa Livet saa morgenklart,
saa daglangt, saa skjønhedsrigt.
Hun svævede ud paa den herlige Fart
som Dronningen i et Digt. —

Gud være lovet hun da ei saa
ret dybt i Fremtiden ind;
ei længe derefter hun stille laa
under Muld med hviden Kind.

To brune Øine.

H. C. Andersen.

To brune Øine jeg nylig saa,
I dem mit Hjem øg min Verden laa,
Der flammed' Smilet og Barnets Fred:
jeg glemmer dem aldrig i Evighed!

Jeg elsker dig.

H. C. Andersen.

Min Tankes Tanke ene du er vorden,
Du er mit Hjertes første Kjærlighed.
Jeg elsker dig som ingen her paa Jorden,
Jeg elsker dig i Tid og Evighed!

Modersorg.

Chr. Richardt.

Saa du ham min lille Dreng
med den lyse krollede Lok?
Saa jeg paa ham længe, jeg saa
dog aldrig nok!
Ak, saa tom, saa tom, saa tom
staar nu hans lille Vugge,
mens mit stakkels Bryst er fuldt af
Sorg og dybe Sukke.

Milde Jesus, du var haard, da du
tog ham bag Stjernerne smaa!
Trængte du til Engle? ak Jorden
den har saa faa!
Gav du ham et Vingepar og
Himlens lyse Glæde,
hjælp da mig, som ingen har,
o hjælp mig til at græde!

Jeg reiste en deilig Sommerkvæld.

John Paulsen.

Jeg reiste eu deilig Sommerkvæld
igjennem en ensom Dal.
Saa blank stod Fjeldet ved Solfaldstid
og blaa var Fjorden og grøn hver Lid,
mens Sommerluften
og Birkeduften
strog om mig blid.

En rankvokst Jente med røde Baand
om Flettens vægtige Guld,
paa Vangen sad med sit Strikketoj.
En Flok af Gjeder om hende floj,
den Vogter stille,
mens Elv og Kilde
gled uden Støj.

Hvad mon hun tænkte den Jente rank
i Somrens drømmende Kvæld?
Alene, ene i Dalen trang!
Mon Længslen ei over Fjeld sig svang?
Tys, Luren svarer!
Mod Fjeldet farer
en Vemodsklang.

Ragnhild.

Holger Drachmann.

Aa, der var en Jente
som vi saa ombord!
alt det velbekjendte
fik da nye Ord.
Alt tog til at synges,
Fjord og Fjeld i Klynge,
da vi drog afsted,
saa vi selv sang med.

Naar den Reise endte
ved jeg ei forvist,
men den vakre Jente
bød Farvel tilsidst.
Da laa Fjeldet øde,
for det sidste Møde
Bølgens Mund var lukket,
Dagens Lys blev slukket.

Men i hver en Jente —
da hun længst var væk —
øined jeg bekjendte,
store, skjønnne Træk,
og bag Fjeldemuren,
gjennem al Naturen
over Sneen blaa,
Ragnhild grant jeg saa.

Prinsessen.

Bjørnstjerne Bjørnson.

Prinsessen sad højt i sit Jomfrubur,
Smaagutten gik nede og blæste paa Lur.
»Hvi blæser du altid, ti stille du smaa,
det hæfter min Tanke, som vide vil gaa,
nu naar Sol gaar ned«.

Prinsessen sad højt i sit Jomfrubur,
Smaagutten lod være at blæse paa Lur.
»Hvi tier du stille, blæs mere du smaa,
det løfter min Tanke, som vide vil gaa,
nu naar Sol gaar ned«.

Prinsessen sad højt i sit Jomfrubur,
Smaagutten tog atter og blæste paa Lur.
»Da græd hun i Aften og sukkede ud:
»O sig mig, hvad er det, mig feiler,
min Gud —
nu gik Solen ned«.

Et Haab.

John Paulsen.

Jeg kunde juble for alle Vinde
min Glæde ud! Vil man den forstaa?
Nei, bedst jeg varsomt den lukker inde
her hos mig selv i mit Hjertes Vraa.
Mit Hjerte brænder, det bæver, banker
i Takten, o, til en Jübelsang!
Mit Hoved gløder af Vaarens Tanker.
Hvor vild og lystelig deres Gang!

Foran mit Øre det bruser, sjunger
som Tonerne fra et Englekor.
Med tusind sladrende søde Tunger,
det røber mig hvad i Fremtid bor.
Ak! tør jeg tro det! Jæg vil saa gjerne.
Hvor Haabet flammer og kaster Skin!
Ud fra det tause, det dunkle Fjerne
en Stjerne straalér — og det er min!